

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **EKOSTYREN s.r.o.**, IČO: 258 50 512
se sídlem U Řeky 804, Ostrava
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Hrabčákem
se sídlem Českobratrská 2, Ostrava

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 21. 6. 2024,
č. j. O-576032/D23104385/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „předseda ÚPV“) specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut její rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalovaného (dále jen „Úřad“) ze dne 23. 10. 2023, č. j. O-576032/D21112192/2021/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 4 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOZ“) v celém rozsahu zamítnuta přihláška slovní ochranné známky žalobkyně ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

„kancelář24.cz“ (dále jen „přihlašované označení“) pro všechny nárokové výrobky a služby ve třídách 16, 20 a 35 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

2. Předseda ÚPV v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že pro posouzení rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení je nutno vzít v úvahu dojem, kterým působí jako celek ve vztahu k přihlašovaným výrobkům nebo službám a vnímání průměrného spotřebitele. Průměrným spotřebitelem bude jednak široká spotřebitelská veřejnost, neboť nejde jen o výrobky určené pro vybavení kanceláří, ale i pro užití v domácnostech či školách, jednak komerční subjekty provozující činnost běžně v kancelářích. Jde o běžné výrobky a služby často užívané ze strany laické i odborné veřejnosti a lze očekávat běžnou až vyšší pozornost u obou skupin spotřebitelské veřejnosti.
3. Rozlišovací způsobilost ve smyslu § 4 písm. b) ZOZ je u slovních označení dána především významovým obsahem slovních prvků a jejich vztahem k nárokováným výrobkům nebo službám. Postrádají ji zpravidla obvyklá slova, slovní spojení nebo věty užívané v běžném jazyce, jelikož by šlo velmi obtížně rozpoznat, že nejsou užita ve svém původním významu, ale jako ochranná známka. Jejich zápisem by se obecné výrazy dostaly do výlučného vlastnictví jediného subjektu, čímž by v podstatě byly vyloučeny z běžné mluvy. Je třeba, aby označení ve vztahu k přihlašovaným výrobkům nebo službám vykazovalo originalitu. V těchto souvislostech předseda ÚPV souhlasil s Úřadem, že na základě celkového hodnocení jednotlivých prvků přihlašované označení evokuje v průměrném spotřebiteli možnost objednat výrobky a služby související s kanceláří 24 hodin denně na českých webových stránkách, tedy bude vnímáno primárně jako spojení tří běžných výrazů. To ve vztahu k přihlašovaným výrobkům a službám nepředstavuje dostatečnou míru jedinečnosti a rozlišovací způsobilosti, neboť jde přímo o popis konkrétních výrobků či služeb souvisejících s kanceláří. Úřad své závěry podle předsedy ÚPV dostatečně odůvodnil, přičemž vycházel z rozhodovací praxe své i Soudního dvora Evropské unie.
4. Označení tvořené obecnými výrazy lze zapsat podle § 5 ZOZ po prokázání, že chybějící rozlišovací způsobilost nabylo ve vztahu k přihlašovaným výrobkům a službám užíváním v obchodním styku. K tomu je třeba prokázat, že se díky takovému užívání označení vrylo do povědomí spotřebitelů natolik silně, aby překonalo nedostatek přirozené rozlišovací způsobilosti. Jde zásadně o dlouhodobý proces, při němž v mysli spotřebitelů (významné části spotřebitelské veřejnosti) konkrétní slovo či slovní spojení ztratí původní význam a začne být vnímáno jako zvláštní pojem označující obchodní původ výrobků a služeb (tj. že pochází od přihlašovatele). Následně předseda ÚPV podrobně hodnotil jednotlivé doklady předložené žalobkyní. Souhrnně k dokladům vztahujícím se k působení žalobkyně na sociálních sítích uvedl, že prokazují užívání přihlašovaného označení ohledně kancelářského nábytku a částečně i služeb souvisejících s podnikatelskou a obchodní aktivitou a kancelářskými službami, nicméně neobsahují odkaz na osobu žalobkyně, ale pouze na její webové stránky či adresu. Na žádném z profilů na sociálních sítích navíc nefiguruje přihlašované označení, jak je přihlašováno (a právě jehož rozlišovací způsobilost má být prokázána), ale je doplněné různými grafickými provedeními, čímž se mění jeho rozlišovací způsobilost a může to spotřebitelskou veřejnost mást (logo může vnímat jako ochrannou známku a přihlašované označení spíše jako součást doménového jména). Podobně se předseda ÚPV vyjádřil i k dalším dokladům obsahujícím grafické provedení (tj. nikoli v přihlašované podobě), přičemž poznamenal, že řadu dokladů navíc nelze časově zařadit nebo z nich nevyplyvá, jakých výrobků či služeb se týkaly, jak velkou část spotřebitelské veřejnosti mohly ovlivnit, či případně neprokazují, že k takovému ovlivnění došlo. Ohledně

rozkladové námitky žalobkyně týkající se jejího odkazu na webové stránky www.kancelar24.cz předseda ÚPV s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58 uvedl, že existovala povinnost žalobkyně prokázat požadovanou skutečnost k určitému datu. V době následného přezkumného posuzování zápisné způsobilosti správním orgánem či soudem již nemusí být doklad v podobě pouhého odkazu na internetovou stránku přezkoumatelný (obsah zdroje může být změněn, nebo odkaz nemusí být vůbec funkční). V digitální době lze zachytit stav odkazovaných internetových stránek na některý z elektronických nosičů a předložit ho Úřadu v této podobě (pouhý odkaz na webové stránky je v tomto kontextu nedostatečný). K dokladům souvisejícím se sociálními sítěmi předseda ÚPV dále citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2021, č. j. 6 As 304/2020-42 a navíc v případě žalobkyně nepovažoval jejich rozsah za dostatečný. Žalobkyně tedy nedoložila tvrzení, že svými výrobky a službami oslovila stovky tisíc zákazníků a na českém trhu působí již 15 let. Předložené doklady, které svědčily spíše o nižší míře známosti přihlašovaného označení, jsou k prokázání druhotné rozlišovací způsobilosti podle § 5 ZOZ nedostatečné (kvalitativně i kvantitativně).

II. Obsah žaloby

5. Žalobkyně v prvním žalobním bodě namítla, že předseda ÚPV v rozporu s vlastním (širokým) vymezením průměrného spotřebitele posuzoval rozlišovací způsobilost přihlašovaného označení z hlediska poměrně úzce vymezené skupiny osob zaměřujících se konkrétně na poptávku kancelářského vybavení a služeb, u níž může být vnímání přihlašovaného označení zkresleno. Posouzení Úřadu a předsedy ÚPV je stíženo profesním zkreslením, jelikož úředníky lze považovat za osoby orientované na trhu s kancelářským vybavením a službami. Relevantní široká veřejnost si přihlašované označení na první dojem nespojí s přihlašovanými výrobky a službami, ale spíše s označením kancelářských prostor a služeb dostupných po dobu 24 hodin.
6. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítla, že ve správním řízení předložila dokumentaci prokazující dlouhodobé užívání přihlašovaného označení v běžném obchodním styku (přesahující 15 let). V dokumentech použité grafické zobrazení pouze doplňuje slovní vyjádření přihlašovaného označení. Závěr předsedy ÚPV, že pro nabytí rozlišovací způsobilosti užíváním v obchodním styku je nutné, aby si průměrný spotřebitel přihlašované označení spojil konkrétně se žalobkyní (její obchodní firmou), nelze dovodit z právních předpisů ani praxe. Naopak u většiny veřejně známých ochranných známek nebude průměrný spotřebitel schopen ji spojit s jejím konkrétním vlastníkem či přihlašovatelem.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný soud ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Napadené rozhodnutí označil za zákonné, správné a řádně odůvodněné, přičemž zopakoval některé části v něm uvedené argumentace.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Soud v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. V souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

9. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
10. Podle § 4 písm. b) ZOZ se do rejstříku nezapíše označení, které nemá rozlišovací způsobilost.
11. Podle § 5 ZOZ může být označení uvedené v § 4 písm. b) až d) zapsáno do rejstříku, pokud přihlašovatel prokáže, že takové označení získalo před zápisem ochranné známky do rejstříku užíváním v obchodním styku ve vztahu k výrobkům nebo službám přihlašovatele, pro které je požadován zápis do rejstříku, rozlišovací způsobilost.
12. Podle § 22 odst. 1 ZOZ není-li přihlašované označení způsobilé zápisu podle § 4, Úřad přihlášku zamítne. Není-li přihlašované označení způsobilé zápisu jen pro část výrobků či služeb, Úřad přihlášku zamítne v tomto rozsahu.
13. V rámci posouzení prvního žalobního bodu soud nepřisvědčil námitce, že předseda ÚPV hodnotil rozlišovací způsobilost přihlašovaného označení v rozporu s jím provedeným vymezením průměrného spotřebitele. Napadené rozhodnutí je třeba vnímat v celém jeho kontextu. Na jeho str. 10 je průměrný spotřebitel vymezen jako *„na straně jedné široká spotřebitelská veřejnost, neboť se jedná o výrobky určené nejen pro vybavení kanceláří, ale i pro užití běžnými spotřebiteli v domácnostech či školách, a na straně druhé komerční subjekty, které provozují svoji činnost běžně v kancelářích a pro výkon své práce dané výrobky využívají. Přihlašované služby souvisí úzce s chodem kanceláře, ale i s propagačními a marketingovými činnostmi a lze předpokládat, že je využijí především komerční subjekty za účelem efektivity jejich fungování. Vzhledem k tomu, že jde o běžné výrobky a služby často užívané ze strany laické i odborné veřejnosti, lze očekávat běžnou až vyšší pozornost na straně obou forem spotřebitelské veřejnosti, popř. vyšší u některých přihlašovaných služeb“*, přičemž takto definovaný průměrný spotřebitel byl podle napadeného rozhodnutí dále zohledněn při přezkoumání prvostupňového rozhodnutí. Následnou argumentaci uvedenou na str. 13 napadeného rozhodnutí, že *„lze souhlasit s orgánem prvního stupně řízení, že spotřebitelská veřejnost, tj. veřejnost, která poptává výrobky, které se týkají vybavení kanceláří (výrobky ve třídách 16 a 20 mezinárodního třídění) a služby týkající se administrativy, kancelářské činnosti a propagace, si pod souslovím „kancelář24.cz“ vybaví výrobky, které jakýmkoli způsobem mohou souviset s kanceláří, a to ať už s jejím vybavením (od drobných papírenských produktů, přes doplňky, až kancelářský nábytek) či služby, které se váží na chod kanceláře (propagace, kancelářské služby, informační služby)“*, je třeba vnímat právě ve světle výše citovaného úvodního vymezení průměrného spotřebitele. Posledně citovaná pasáž přitom s tímto vymezením není nijak rozporná. Předseda ÚPV se pouze snažil zdůraznit, k jakým (přihlašovaným) výrobkům a službám se poptávka spotřebitelské veřejnosti vztahuje. To se nijak nevyklučuje s uvedenou informací, že dané výrobky a služby jsou často užívané a poptávané ze strany laické i odborné (tedy široce vymezené) spotřebitelské veřejnosti. Nadto v závěru posouzení (inherentní) rozlišovací způsobilosti ve smyslu § 4 písm. b) ZOZ předseda ÚPV na str. 15 (a podobně též na str. 34 a 35) napadeného rozhodnutí shrnul, že *„přihlašované označení nebude ze strany definovaného průměrného spotřebitele vnímáno jako označení fantazijní a hodnocení inherentní rozlišovací způsobilosti ze strany orgánu prvního stupně řízení bylo správné“* (podtržení doplněno soudem). Dále se na str. 17 napadeného rozhodnutí v rámci posouzení (druhotné) rozlišovací způsobilosti ve smyslu § 5 ZOZ uvádí, že *„nabytí rozlišovací způsobilosti označení užíváním vyžaduje, aby přinejmenším významná část relevantní spotřebitelské veřejnosti (tj. v tomto případě laiků i komerčních subjektů využívajících běžné výrobky určené pro chod kanceláře či služeb s kanceláři spojené) ...“* (podtržení doplněno soudem). Z právě citovaných pasáží napadeného rozhodnutí je dle názoru soudu zřejmé, že předseda ÚPV při hodnocení přihlašovaného označení vycházel z vymezení průměrného

spotřebitele, které provedl v úvodu napadeného rozhodnutí. Žalobkyně přitom v žalobě proti tomuto vymezení věcně nebrojila.

14. S tím souvisí i dílčí námitka, že posouzení rozlišovací způsobilosti správními orgány bylo stíženo profesním zkreslením, jelikož osoby úředníků lze považovat za orientované na trhu s kancelářským vybavením a službami. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí takové zkreslení, které by mělo vliv na posouzení rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení, v žádném ohledu nevyplývá a žalobkyně v tomto ohledu ani konkrétněji nic tvrdila. Naopak, jak již bylo uvedeno výše, předseda ÚPV vycházel z perspektivy relevantního průměrného spotřebitele.
15. Přihlašované označení je přitom složeno z natolik obecných prvků, že si jej spotřebitelská veřejnost může spojit jak s poskytováním prostor pro výkon kancelářské činnosti (jak tvrdila žalobkyně), tak i s poskytováním kancelářských výrobků a služeb, pro něž bylo přihlašováno. Nelze tedy úspěšně tvrdit, že by s nimi přihlašované označení obsahově nijak nesouviselo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.7.2015, č. j. 9 As 23/2015 – 29). Z tohoto důvodu je třeba přisvědčit závěrům správních orgánů obou stupňů, že přihlašované označení ve vztahu k přihlašovaným výrobkům a službám postrádá rozlišovací způsobilost. Námitky podle prvního žalobního bodu tedy nejsou důvodné.
16. K obecnému tvrzení žalobkyně obsaženému v druhém žalobním bodu, že předložila dokumentaci prokazující dlouhodobé užívání přihlašovaného označení v obchodním styku ve smyslu § 5 ZOZ, soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se předseda ÚPV na str. 16 až 34 detailně věnoval hodnocení dokladů předložených žalobkyní za účelem prokázání nabytí rozlišovací způsobilosti, a to jednotlivě i v jejich souhrnu. S těmito závěry správního orgánu nicméně žalobkyně v žalobě konkrétně nepolemizovala. V tomto kontextu soud považuje za dostačující uvést, že se plně ztotožnil se závěrem předsedy ÚPV, že žalobkyní předložené doklady neprokazovaly získání rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení (samo o sobě nepostačí jeho pouhé užívání v obchodním styku) ve vztahu k daným výrobkům a službám ve smyslu § 5 ZOZ. V podstatě lze shrnout, že grafická (obrazová) zpracování obsažená v některých dokladech se odlišují od přihlašovaného (slovního) označení, a nemohla tak prokázat jeho rozlišovací způsobilost. Dané grafické prvky přitom nelze považovat za toliko doplňující slovní vyjádření přihlašovaného označení, jelikož mohou mít významný vliv na vnímání spotřebitele. K tomu soud považuje za příléhavé citovat z odborné literatury k § 5 ZOZ: „je nezbytné prokázat užívání přihlašovaného označení právě v té podobě, v níž je přihlašováno. Na předložených dokladech by přihlášené označení mělo vystupovat samostatně, resp. v jeho blízkosti by se neměly nacházet žádné jiné distinktivní prvky, které by na sebe mohly upoutat pozornost na úkor nedistinktivního přihlašovaného označení. Pokud je nedistinktivní označení na předložených důkazech přihlášovatelem užíváno ve spojení s jiným distinktivním prvkem, ten připoutá pozornost spotřebitele a plní rozlišující funkci. Přihlášené označení pak může působit pouze jako informativní sdělení či dodatek, např. o jaký druh výrobků se jedná. Přihlašované označení pak na předložených dokladech nevystupuje samostatně či nezávisle tak, aby mu mohli spotřebitelé v důsledku takového užívání v obchodním styku přisoudit rozlišovací způsobilost. Na základě takového užívání není možné u přihlašovaného označení konstatovat získání rozlišovací způsobilosti“ (Horáček, R.; Biskupová, E.; De Korver, Z. *Práva na označení a jejich vymáhání (zákon o ochranných známkách, zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení a zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví). Komentář*. 3. vyd. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 68 – 69). Přihlašované označení na předložených dokladech nefigurovalo v podobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

(s diakritikou), pozici a za okolností, na jejichž základě by z hlediska vnímání průměrného spotřebitele mohlo nabýt rozlišovací způsobilost hodnou ochranné známky.

17. Dále u některých dokladů chyběla vazba na žalobkyni (spojení přihlašovaného označení s její osobou) či na přihlašované výrobky a služby, datace dokladů (k jakému časovému období či okamžiku se vztahují) nebo informace o tom, jak velká část spotřebitelské veřejnosti byla s takovými doklady seznámena. Všechny tyto informace jsou podstatné pro posouzení nabytí rozlišovací způsobilosti podle § 5 ZOZ. Konkrétněji se žalobkyně vymezila proti názoru, že pro nabytí rozlišovací způsobilosti je zapotřebí, aby si průměrný spotřebitel přihlašované označení spojil se žalobkyní (resp. její obchodní firmou). K tomu soud podotýká, že znalost spojení mezi přihlašovaným označením a obchodním zdrojem, z něž mají předmětné výrobky a služby pocházet, je podstatným znakem rozlišovací způsobilosti ochranné známky, aby tato byla schopná od sebe odlišit obdobné výrobky či služby různých podnikatelů. Jak se uvádí v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 56/2008-170, „*smyslem ochranných známek je mimo jiné oslovit relevantní okruh spotřebitelů tak, aby pomocí označení výrobek tzv. identifikovali s jeho původcem. Právě stanovením zákonných podmínek zápisné způsobilosti zákon omezil „lákání spotřebitelů“ pomocí označení požadavkem určité minimální míry rozlišovací způsobilosti, aby institut ochranných známek plnil svůj primární identifikační účel v rámci konkurenční soutěže podnikatelů na relevantním trhu*“ (obdobně též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 35/2011-246, a ze dne 23. 6. 2021, č. j. 6 As 304/2020-42). Kromě toho z předložených dokladů, jak bylo výše uvedeno, nevyplývalo ani naplnění dalších znaků potřebných k prokázání nabytí rozlišovací způsobilosti podle § 5 ZOZ. Ani námitky podle druhého žalobního bodu tedy nejsou důvodné.
18. Soud dospěl na základě shora uvedeného k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé rozhodl bez nařízení ústního jednání (žalobkyně s takovým postupem výslovně souhlasila a žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas).
19. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní

symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosince 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.